

ПРОТОКОЛ

№ 627

гр. Пазарджик, 07.12.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно
гражданско дело № 20225200500606 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 09:45 часа се явиха:

Жалбоподателят Л. С. К. редовно призован, не се явява. За него се явява
адвокат В. Г. П., надлежно упълномощен от първата инстанция.

Ответникът М. Г. К. не се явява, редовно призован. Вместо него се явява
адвокат Р. Ц. П., редовно упълномощен. Представя договор за правна защита
и съдействие, пълномощно и фактура за настоящата инстанция.

По хода на делото.

Адв. П. – Да се даде ход на делото.

Адв. П. – Да се даде ход на делото.

Съдът, при условията на чл.142 ал.1 от ГПК,

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл.268 ал.1 от ГПК, **ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО:**

С Решение №820/20.07.2022г., постановено по гр.д.
№20215210103489/2021г. по описа на РС- Пазарджик, по иска на М. Г. К., с
ЕГН ***** от гр.***, чрез пълномощника д-р Р. П.- адвокат от АК-
Пазарджик, със съдебен адрес: гр.***, Офис център 1, ет.2, офис №11, против

Л. С. К., с ЕГН ***** от гр.***, с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК е прието за установено по отношение на Л. С. К., с ЕГН ***** , че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750кв.м. по плана на гр.***, с административен адрес: ***, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV-1677 и УПИ II- за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52кв.м.

Отменен е по реда на чл.537, ал.2 от ГПК, Нотариален акт №**, **, рег. №***, н.д.№***г. на Нотариус №423- А.И., вписан с вх.рег.№***, дв.вх.рег. №**, Акт №*** н.д.№**. на СВп- Пазарджик.

Осъден е Л. С. К., с ЕГН ***** от гр.***, да заплати на М. Г. К., с ЕГН ***** от гр.***, с пълномощник д-р Р. П.- адвокат от АК- Пазарджик, съдебен адрес: гр.***, Офис център 1, ет.2, офис №11, разноски по делото, в общ размер на 701,87лв. Против това решение е постъпила въззивна жалба от Л. С. К., чрез процесуалния му представител адв.В. П..

Твърди се в него, че обжалваното решение е неправилно, защото е постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, с оглед разпоредбата на чл.236, ал.2 от ГПК, която задължава съда при постановяване на решението си да обсъди всички събрани по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с целия доказателствен материал, както и да обсъди всички наведени от страните възражения.

В тази насока се визира, че в процесното решение, едностранно и в пълно противоречие с останалия доказателствен материал се ценят само показанията на свидетелите на ищцовата страна и няма и ред, че има дадени показания и от свидетели на ответната страна.

Въпреки надлежно обозначените възражения под формата на оспорване в писмения отговор на ответника и доразвити в писмената защита, произнасяне на съда по тях няма.

Визира се, че в решението няма произнасяне по съществен за правото въпрос - в какво качество ищецът е подал тези искове, като това е мотивирано като възражение в точка едно римско още в самото начало на писмения отговор, подаден от ответника. Респективно, направено е и съответното искане за връщане на ИМ и нейното поправяне, включително и в писмената защита в точка две римско на лист 8 от нея.

Сочи се, че при постановяването на първоинстанционно решение, при ненадлежно упражнено право на иск води до недопустимост на съдебния акт и поставя въпроса за правомощията на въззивния съд, когато се констатира, че първоинстанционният съд се е произнесъл по нередовна искова молба. В такава хипотеза, въззивният съд дължи даване на указания за поправяне на нередовностите на исковата молба, като приложи разпоредбата на чл.129, ал.2 ГПК, за да обезпечи постановяване на допустим съдебен акт и при направено уточнение се произнася по съществото на спора, а в случай че указанията не бъдат изпълнени, първоинстанционното решение следва да се обезсили, като производството по делото се прекрати.

Относно необосноваността на решението се твърди, че първоинстанционният съд в нарушение на съдопроизводствените правила не е взел предвид, всички събрани по делото доказателства. В тази насока се цитират такива, които не са обсъждани.

Сочи се, че решението е неправилно, тъй като е постановено в противоречие с материалния закон. В тази насока се визира че в писмения отговор и в писмената защита са изложени от страна на ответника правни аргументи, с които се обоснова юридически защо двата иска следва да бъдат отхвърлени. Посочена е относимата и задължителна съдебна практика.

Твърди се, че съдът се е позовал също на тази практика, като е цитирал ТР №1 от 06.08.2012г. на ВКС, постановено по ТД №1/2012г. на ОСГК на ВКС, като обаче не я е приложил правилно.

В конкретния случай се сочи, че макар ищецът М. К. да твърди в ИМ, че е осъществявал фактическа власт върху процесната източна част от имота, като я е обработвал лично, то това на първо място не е доказано в хода на делото. Приема се, че не е доказано, че ищецът е отнел владението от останалите наследници конкретно за тази източна 1/2ид.част от имот III-1677 в кв.39 по плана на гр.Ветрен и това е доведено до тяхното съзнание. По-важното е, че тези дейности- саденето на дървета, поставяне на кошери, дори да е станало, а то не се доказва да е станало, не могат да бъдат възприети като демонстрация на намерението да свои имота. Още по- малко пък може да се говори за такива действия като характер, чрез които да е отблъснато владението на останалите наследници, било от бащата на ищеца или пък от него лично.

В тази насока се излагат подробни съображения.

С оглед приемане на становището за отхвърлянето на първия иск по чл.124 от ГПК, то се моли да се отхвърли и акцесорния иск по чл.537, ал.2 от ГПК.

Твърди се, че този иск няма самостоятелен характер, а може да бъде предявен само при условията на обективно съединяване с иск за собственост. Касае се до акцесорен иск, чието уважаване или отхвърляне е изцяло обусловено от изхода на спора по вещния иск.

Искането е да бъде уважено направеното възражение за недостатъци на исковата молба, посочено в параграф I на писмения отговор и доразвито в параграф II на писмената защита на ответника, като се моли да се дадат указания за поправяне на нередовностите на исковата молба. Да се приложи разпоредбата на чл.129, ал.2 ГПК, за да се обезпечи постановяване на допустим съдебен акт и при направено уточнение се произнася по съществото на спора, а в случай че указанията не бъдат изпълнени, първоинстанционното решение следва да се обезсили, като производството по делото се прекрати.

Ако не бъде уважено това възражение, то се моли да се постанови решение, с което се отмени изцяло обжалваното Решение №820 от 20.07.2022г., постановено по гр.д.№20215220103489 по описа на РС-Пазарджик, с което по нека на М. Г. К., против Л. С. К., с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК с което е прието за установено по отношение на Л. С. К., с ЕГН *****, че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750м² по плана на гр.***, с административен адрес: ***, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV- 1677 и УПИ II-за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52м² и се отмени по реда на чл.537, ал.2 от ГПК, Нотариален акт №**, **, рег. №***, н.д.№***г. на Нотариус №423 А.И., вписан с вх.рег.№***, дв.вх.рег.№**, Акт №*** н.д.№**. на СВп- Пазарджик, както и Л. С. К. е осъден, да заплати на М. Г. К. разноски по делото в общ размер на 701,87лв., като неправилно и незаконосъобразно, тъй като е постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като освен това е необосновано, вместо което се постанови ново решение, с което се отхвърли предявения от М. Г. К., против Л. С. К., с правно основание

чл.124 ал.1 от ГПК: Да се признае за установено по отношение на Л. С. К., че М. Г. К., с ЕГН ***** е собственик на 1/2ид.ч. от дворно място, съставляващо УПИ III-1677 в кв.39, целия от 750м2, по плана на гр.***, с административен адрес: ***, при съседни на имота: улица; УПИ XIV-1676; УПИ XIV-1676; УПИ XV- 1677 и УПИ II-за училище, ведно с построената в източната част полумасивна едноетажна сграда от 52м2 и на основание чл.537, ал.2 от ГПК бъде отменен Нотариален акт №**, **, рег. №***, н.д. №***г. на Нотариус №423 А.И., вписан с вх.рег.№***, дв.вх.рег. №**, Акт №*** н.д. №**. на СВп Пазарджик.

Моли се за присъждане на направените разноси от страна на Л. С. К. за двете инстанции- заплатени адвокатски хонорари- 615лв. за пред първата инстанция и 500лв. за пред въззивната, както и заплатена ДТ от 25лв. за пред въззивната инстанция.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- М. Г. К., чрез пълномощника му адв.Р. П. е постъпил писмен отговор.

Твърди се в същия, че въззивната жалба е допустима, тъй като е подадена срещу валиден съдебен акт, от лице с правен интерес и в срок.

Приема се, че същата е неоснователна, като решението е правилно, обосновано и не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Твърди се, че във въззивната жалба на практика се повтаря писмената защита на ответника и възраженията в отговора, поради което следва да се приеме, че пред въззивния съд, обжалването следва да се разгледа в хипотезата на чл.269, изр.2 от ГПК.

Сочи се, че районният съд се е съобразил с писмените защиты на страните, направените доказателствени искания и възражения, събраните доказателства и е направил своите обосновани и правилни изводи за допустимостта и основателността на исковете по чл.124, ал.1 от ГПК и чл.527, ал.2 от ГПК.

Искането е да се остави без уважение подадената въззивна жалба, като неоснователна и се потвърди обжалваното решение.

Моли се за присъждане на деловодните разноси за въззивната инстанция, съгласно списък по чл.80, ал.1 от ГПК.

С въззивната жалба и писмен отговор не са направени доказателствени

искания.

Адв. П. – Поддържам въззивната жалба. Оспорвам отговора. Няма да соча доказателства. Нямам доказателствени искания. Моля да приемете списък на разноски за двете инстанции.

Адв. П. – Оспорвам въззивната жалба. Нямам доказателствени искания. Считам делото за изяснено от фактическа и правна страна. Моля да приемете списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

Адв. П.: - Ув. окр. съдии, тъй като жалбата е подробна, но с оглед на непосредствеността искам да кажа следния факт. Имаме един имот, който се състои от две терасовидни части. Долният имот, западната част е на ищеца по първоинстанционното дело, сега ответник, източната част, констатирана в НА е придобита от моя доверител. Тези факти се доказаха по делото. Същевременно за мен стана интересно, как първоинстанционния съд прие, че има някакви действия от страна на ищеца, с които обосновават, че той е обработвал този имот, че поискал владението на другите наследодатели. На времето имах един преподавател проф.К. и в разговор непосредствено каза едно много важно нещо, че когато имаме дело за спор за собственост, винаги да гледаме кой от къде влиза. И сега тук за мен е много странно. По делото няма нито един, нито свидетеля, техните свидетели. Нашите категорично казват, че ищецът не е влизал, който да го е видял през входната врата, която е на имота, метална врата. Той е пробил дупка в старата сграда, през която е влизал и ползвал мазето. Ако един човек в лицето на ищеца се чувства собственик на този имот и го е завладял, той няма да влиза като някакъв страничен човек, а ще си влиза съвсем спокойно и ще владее имота. За разлика от моя доверител, който е демонстрирал, че в продължение на повече от 10 г., че е владял имотът, отблъсквал е владението на своя братовчед и другите. Засади е там, обработвал е и т.н.

Вторият важен момент, който съдът не прецени. В един момент се

появиха, без да има каквото и да е доказателство за 22 там 30 дървета, засадени в тази площ. Който е работил все пак земеделие знае, че едно дърво искам минимум 5 кв.м. Умножете 22 по 5, съответно площта и ще видите, че тези дървета не могат да бъдат насадени на тази площ, а доказателства, че те са насадени отгоре на терасата. Хубаво, садил е човекът М. К. горе на терасата, искал е да завладее и този имот, но специално за този спорния, той не е извършил никакви действия. Кошери плюс това е поставял. Кошери няма никакви. Нито уточни през коя година, нито уточни през кое време е садил дърветата.

Ето защо намирам и моля да приемете и първата част, която съм написал, че съдът не прецени, въпреки моите така записани изрично, че е налице липса на обосновка, материален и процесуален интерес да водим това дело. Той не казва в каква връзка го води това дело. Хубаво, приемам, че не е чак толкова прецизно моето твърдение в тази насока, но съдът поне трябваше да се произнесе по отношение на исковата молба дали е редовна, с оглед моето възражение. Няма нито едно произнасяне по отношение на моите възражения и второ място, ценят се само показанията на свидетели на ищцовата страна. И дума, и ред, и запетайка няма за показанията на моите свидетели, които опровергават категорично. Аз мисля, че това е недопустимо в едно първоинстанционно решение, така едностранно да се постига.

С оглед горното, Ви моля да уважите въззивната жалба и да отмените решението като неправилно по всичките основания, които подробно съм обосновал.

Адв. П. : - Ув. окр. съдии, моля да оставите без уважение въззивната жалба и в сила решението на Пазарджишкия Районен съд, като правилно, законосъобразно и обосновано и не са допуснати процесуални нарушения при постановяването му. Докато във въззивната жалба са изложени съображения, които на практика представляват повторение на писмената защита пред първоинстанционния съд, пред Вас в момента като добавка чух на практика свидетелски показания за нещо, което нито е установявано, нито е твърдяно в първоинстанционното производство. За пръв път чувам за някаква дупка, за някакво скришно, тайно навлизане в имота. Факти, които не са изложени от свидетелите на въззивника нито съпругата му, нито св. Божков. Затова не

считам, че може с оглед разпоредбата на чл. 269 да обсъждаме нещо, което не е в кориците на делото. Изказаните твърдения затова, че доверителят ми скришом е ползвал имотът не отговарят на действителността и на събраните доказателства по делото. Относно предявения иск, съдът правилно е отговорил на въпроса за неговия характер. Няма по делото събрано нито едно доказателство, за това че доверителят ми не е във владение на имота, защото и към настоящия момент не само градината с всичките тези дървета, които той е посадил, с поставянето на кошерите, с добиването на мед и т.н., но той ползва сградата, къщата. В нея си съхранява инвентара и различни други вещи от бита и към настоящия момент. Именно затова и в съответствие с ТР № 8/2013 г. е предявен този иск, установителен, защото той е владеещ, но има оспорване със снабдяването с констативния нотариален акт. И дума не се посочва относно писмените доказателства. Въззивникът не успя да преодолее оспорването за това, че бил плащал данъците, макар и това да има косвено значение, които е забележете от 2013 г. Оспорен е този документ. Разви се производството. Не се ангажираха никакви доказателства за това кой и как е добавил, че пари са плащани от Л. К. и правилно РС не обсъжда в тази насока. Относно свидетелските показания, за това поне което са изложили пред първата инстанция. Правилно не ги кредитира. Основното за „владението“ на Л. К. е неговата съпруга, която твърди, че повече от 10 г. те обработват имота. Били садили дървета, ама какви дървета, какви и кога не можа да уточни е доказаното с писмени доказателства справка от ОД на МВР, че от 2013 г. те са в чужбина. Идват си за по един месец и никога не са обработвали дворното място заедно със съпруга си. Обърнал съм внимание в моята писмена защита и съдът правилно се е съобразил, че точно в тези периода няма съвпадение на пребиваването нито на Л. К., нито на св. Р. К. а за по едно и също време да са били там и да са били в тези периоди. Посочил съм го, няма нужда да се преповтарям. Вие може сами да се убедите, съпоставяйки тези писмени доказателства.

Св. Божков установи, че инцидентно е минавал от там. Най-важното установи се неговата заинтересованост. Той работи при С. К. - единият от свидетелите, който се е омъжил за дъщерята на Л. К., зет му е. Минали са показания. Говоря по констативния нотариален акт. Няма да Ви отегчавам с доказателствената сила на констативния нотариален акт. По делото безспорно е доказано, че първо 1/12 ид.ч. от М. К. е добита по наследство, а

останалите ги е придобил по давност. Никой не се противопоставил от роднините, включително след смъртта на дядото, братя и сестри са заявявали, че за него остава, тъй като е в самия двор и това е св. Чолаков, който беше разпитан и доказа непрекъснатото, част от обстоятелствата за непрекъснато, необезпокоявано владение на имота повече от 10 г.

Водим от гореизложеното, моля да оставите без уважение въззивната жалба и в сила решението на Пазарджишкия Районен съд. Моля да ни се присъдят разноските по списъка по чл. 80 от ГПК.

Адв. П. /реплика/ – Уважаеми окръжни съдии, една от хватките в съдебна зала на процесуален представител е да изопачи другата страна на процесуален представител, че е допуснал грешки в своето поведение и едва ли не е некадърен, показвайки, че той разбирал от правото. Току що бях обвинен, че свидетелствам. Ама той колегата направи същото, само че не се усети според мен, защото аз нито свидетелствам, нито разказвам нещо ново, което е извън кориците на делото. На стр. 4, в кориците на делото съм изложил подробно показанията на току що цитираните от него двама техни свидетели Атанаска Байлова и Васко Чолаков. Та, Васко Чолаков казва, че е избита врата и не влиза през вратата. Какво друго да кажа освен това, което свидетелят е казал.

На второ място това, което искам да кажа, изрично в документа, който пише от Полицията и който натъртиха особено много се пише, че той не може да бъде доказателство за това дали някой е пребивавал или не в страната, защото по тези споразумения няма.

Накрая, с цялото ми уважение към колегата и изготвената ищцовата молба, в крайна сметка имаме установителен иск, а нямаме иск за връщане на имота. Така че моят доверител в момента владее имота, продължава да го владее и в крайна сметка това е проблемът, който трябва да се реши. Не може един човек да завладява всичко от собствениците.

Съдът счете делото за разяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИКЛЮЧВА устните състезания.

СЪОБЩАВА на страните, че ще обяви решението си в срок до

07.01.2023 год.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10:02 часа.

Председател: _____

Секретар: _____